

Дело C-296/10

Bianca Purrucker
срещу
Guillermo Vallés Pérez

(Преюдициално запитване,
отправено от Amtsgericht Stuttgart)

„Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по брачни дела и по дела, свързани с родителска отговорност — Регламент (ЕО) № 2201/2003 — Висящи дела — Иск за предоставяне на правото на упражняване на родителските права и искане за постановяване на временни мерки във връзка с упражняването на родителските права по отношение на едно и също дете“

Становище на генералния адвокат г-н N. Jääskinen, представено на 4 октомври 2010 г. I - 11167
Решение на Съда (втори състав) от 9 ноември 2010 г. I - 11206

Резюме на решението

1. *Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по брачни дела и по дела, свързани с родителска отговорност — Регламент № 2201/2003 — Компетентност по въпросите за упражняването на родителските права — Висящи дела*
(член 19, параграф 2 и член 20 от Регламент № 2201/2003 на Съвета)

2. *Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по брачни дела и по дела, свързани с родителска отговорност — Регламент № 2201/2003 — Компетентност по въпросите за упражняването на родителските права — Всяки дела*
(член 19, параграф 2 от Регламент № 2201/2003 на Съвета)
3. *Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по брачни дела и по дела, свързани с родителска отговорност — Регламент № 2201/2003 — Компетентност по въпросите за упражняването на родителските права — Всяки дела*
(член 19, параграф 2 от Регламент № 2201/2003 на Съвета)

1. Разпоредбите на член 19, параграф 2 от Регламент № 2201/2003 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент № 1347/2000, не се прилагат, когато съдът на държава членка, който първи е сезиран със спор във връзка с родителската отговорност, се произнася само по искане за постановяване на временни мерки по смисъла на член 20 от този регламент, докато съдът на друга държава членка, който е компетентен по иска по смисъла на същия регламент, е сезиран по-късно със същия спор, независимо дали искането е за временни мерки или за окончателно решаване на спора.

определя компетентността по иска. Освен това прилагането на посочената разпоредба не е пречка за сезирането на компетентния по иска съд. Член 20, параграф 2 от посочения регламент осуетява всяка възможност за противоречие между решението за постановяване на временни мерки по смисъла на член 20 от този регламент и решението на компетентния по иска съд, тъй като предвижда, че временните мерки по смисъла на член 20, параграф 1 спират да се прилагат, когато компетентният по иска съд е взел мерките, които смята за подходящи.

Всъщност член 20 от Регламент № 2201/2003 не е разпоредба, която

(вж. точки 70, 71 и 86 и диспозитива)

2. Когато пред съд на държава членка е образувано производство за постановяване на временни мерки в частност във връзка с упражняването на родителските права или в такова производство е постановено решение, но предявеното искане, съответно постановеното решение изобщо не сочи, че съдът, пред който е образувано производството за постановяване на временни мерки, е компетентен по смисъла на Регламент № 2201/2003 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент № 1347/2000, това обстоятелство не е непременно причина да се изключи възможността, евентуално допуснатата в правото на тази държава членка, да е предявен и искът, във връзка с който е направено искането за временни мерки, и този иск да позволява да се установи, че сезираният съд е компетентен по смисъла на този регламент.

В такива случаи сезираният по-късно съд трябва по свой почин да провери дали решението на първия сезиран съд за постановяване на временни мерки не е само предварителна стъпка към постановяването на друго решение при по-добро познаване на делото и при обстоятелства, които вече не се характеризират с неотложност. Освен това сезираният по-късно съд трябва да провери дали производството за постановяване на временни мерки и производството по впоследствие

предявения иск съставляват едно цяло от процесуална гледна точка.

(вж. точки 80 и 86 и диспозитива)

3. Когато въпреки усилията, които е положил, за да получи информация от страната, която се позовава на наличието на висящ процес, от първия сезиран съд и от централния орган, сезираният по-късно съд не разполага с никакви данни, въз основа на които да може да определи предмета и основанието на предявеното пред другия съд искане и които в частност да доказват компетентността на другия съд съгласно Регламент № 2201/2003 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент № 1347/2000, и когато поради наличието на особени обстоятелства интересът на детето изисква да се постанови решение, което подлежи на признаване в други държави членки освен в държавата на по-късно сезирания съд, след разумен срок на изчакване за отговор на поставените въпроси този съд трябва да пристъпи към по-нататъшно разглеждане на предявеното пред него искане. Продължителността на този разумен срок трябва да е съобразена с висшия интерес на детето предвид конкретните обстоятелства по разглеждания спор.

В това отношение следва да се напомни, че целта на Регламент № 2201/2003 е с оглед на висшия интерес на детето да даде възможност необходимите решения да се вземат от съда, който се намира най-близо до детето и

следователно познава най-добре положението и развитието му.

(вж. точки 82—84 и 86 и диспозитива)